

УНИВЕРЗИТЕТ У БАЊОЈ ЛУЦИ
ФАКУЛТЕТ: ФИЛОЗОФСКИ

ИЗВЈЕШТАЈ КОМИСИЈЕ

*о пријављеним кандидатима за избор наставника и сарадника у
звање*

I. ПОДАЦИ О КОНКУРСУ

Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке:

Одлука Сената Универзитета број: 02/04-3.2369-12/14 од 16.07.2014.

Ужа научна/умјетничка област:

Национална историја

Назив факултета:

Филозофски

Број кандидата који се бирају

Два (2)

Број пријављених кандидата

Три (3)

Датум и мјесто објављивања конкурса:

Сриједа, 23. 07. 2014. у дневном листу „Глас Српске“, Бања Лука

Састав комисије:

- 1) Др Аранђел Смиљанић, доцент за ужу научну област Национална историја, Филозофски факултет у Бањој Луци, предсједник
- 2) Др Радивој Радић, редовни професор за ужу научну област Општа историја, Филозофски факултет у Београду, члан

3) Др Драгиша Васић, доцент за ужу научну област Национална историја,
Филозофски факултет у Бањој Луци, члан

Пријављени кандидати

Боривоје Милошевић, Бошко Бранковић, Слободан Илић

II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА

Први кандидат

а) Основни биографски подаци :

Име (име оба родитеља) и презиме:	Боривоје (Миодраг и Загорка) Милошевић
Датум и мјесто рођења:	25. фебруар 1977, Бања Лука
Установе у којима је био запослен:	Радио станица „НЕС“ Бања Лука, Филозофски факултет у Бањој Луци
Радна мјеста:	Новинар и уредник информативног програма; асистент и виши асистент
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	Члан редакције историјског часописа Векови (Андрићград); члан Наставно- научног вијећа Филозофског факултета у Бањој Луци

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	Филозофски факултет у Бањој Луци
Звање:	Професор историје
Мјесто и година завршетка:	Бања Лука, 2007.
Просјечна оцјена из цијелог студија:	8, 7
Постдипломске студије:	
Назив институције:	Филозофски факултет у Бањој Луци
Звање:	Магистар историјских наука
Мјесто и година завршетка:	Бања Лука, 2011.
Наслов завршног рада:	Православно свештенство као фактор друштвеног развоја Босанске Крајине у другој половини XIX и почетком XX вијека
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Национална историја
Просјечна оцјена:	9,0
Докторске студије/докторат:	
Назив институције:	Филозофски факултет у Бањој Луци
Мјесто и година одбране докторске дисертација:	Бања Лука, 2014.

Назив докторске дисертације:	Српско православно свештенство у Босни и Херцеговини у аустроугарском раздобљу (1878-1918)
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Национална историја
Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	Филозофски факултет, асистент, 2007; Филозофски факултет, виши асистент, 2012.

в) Научна/умјетничка дјелатност кандидата

Радови прије посљедњег избора/реизбора

(Навести све радове сврстане по категоријама из члана 19. или члана 20.)

Дјеловање „Народне одбране“ у Босни и Херцеговини од стварања организације до почетка Другог свјетског рата, у: Радови Филозофског факултета — часопис за хуманистичке и друштвене науке, бр. 12, Бања Лука 2009, 221—240.

- *О организацији „Народна одбрана“, а посебно њеном дјеловању у Босни и Херцеговини, у српској историографији није писано много. Ако изузмемо кратак осврт Милорада Екмечића у дјелу „Стварање Југославије“ (Београд 1989), онда на ову тему у литератури проналазимо нешто више података тек код Љубодрага Димића у дјелу „Културна политика у Краљевини Југославији“ (Београд 1999). О везама и активностима „Народне одбране“ у Босни и Херцеговини, корисне информације пружа још и Зборник радова „Бањалучки велеиздајнички процес 1915-1916“ (Бањалука 1987). За разлику од српских историчара, уочи избијања рата 1914, темељније истраживање „Народне одбране“ извршила је аустроугарска полиција са намјером да ову организацију представи као терористичку, а њене повјеренике изведе на суд. За свако озбиљније истраживање организације, неопходно се упутити у анализу листа „Народна одбрана“ који је од 1908. излазио као орган Одбора у Шатцу. (6 бодова)*

Мис Аделина Ирби (1833—1911). Један вијек од смрти српске добротворке, у: Гласник удружења архивских радника Републике Српске, год. III, бр. 3, Бања Лука 2011, 89—99.

- *Мис Аделина Ирби је дугогодишњим помагањем српских избјеглица у вријеме Босанског устанка, те радом на образовању младих, а посебно еманципацији жена, вишеструко задужила српски народ у Босни и Херцеговини. Као признање за оно што је учинила, ова скромна жена је још за живота добила епитет „племенита“ и „мајка босанске сиротиње“. Тако је временом и сама постала дио нације коју је толико вољела и чијем је бољитку посветила већи дио живота. Године 2011. обиљежен је један вијек од смрти велике српске добротворке. (6 бодова)*

Вукови у јагњећој кожи — неке предрасуде о фанариотским владикама у Босни и Херцеговини, у: Зборник радова са научног скупа Култура и образовање—

детерминанте друштвеног прогреса (достигнућа, домети, перспективе), Бања Лука 2010, 223—234.

- У српској историографији временом се генерализовала слика о фанариотским владикама као похлепним људима недостојним својих духовних чинова, одвојених од српског народа и уз то наглашено туркофилима. О томе су још током XIX вијека сликовите описе оставили А. Џ. Еванс, А. Гилфердинг, Ш. Иријарт, С. Косановић и многи други аутори. Ипак, поједини недавно објављени извори и истраживања, поједине босанско-херцеговачке фанариоте приказују у нешто другачијем свјетлу, као марљиве борце за бољитак српске школе и цркве. (3 бода)

Радови послје последњег избора/реизбора

(Навести све радове, дати њихов кратак приказ и број бодава сврстаних по категоријама из члана 19. или члана 20.)

Православно свештенство у друштвеном развоју Босанске Крајине у другој половини XIX и почетком XX вијека, Бања Лука 2012 (монографија).

- Текст монографије представља дијелом измјењену и допуњену верзију магистарског рада који је аутор одбранио на Филозофском факултету у Бањој Луци 7. јула 2011., а у којем су извршене неопходне корекције у садржају, обиму и броју поглавља, те пратећим прилозима како би се текст прилагодио широкој јавности. Основни разлог проучавања ове теме лежи у њеној неистражености и чињеници да у савременој српској историографији нема студија нити већих научних цијелина о поменутом питању. Живот и улога православног свештенства, важног и препознатљивог друштвеног слоја, у досадашњој историјској науци остала је без заслужене пажње и заокружене научне обраде. Тако се аутор сврстао у ред ријетких истраживача који су се ухватили у коштац са једном изазовном историјском темом. Прва књига мр Боривоја Милошевића представља уједно снажан подстрек аутору да настави истим путем и у сљедећим радовима открије нове и непознате чињенице из богате историје српског православног свештенства на тлу Босне и Херцеговине. (10 бодова)

Светозар Милетић и устанак у Босни и Херцеговини 1875—1878. године, у: Гласник удружења архивских радника Републике Српске, година IV, бр. 4, Бања Лука 2012.

- У овом раду аутор је покушао дати одговор на питање односа Светозара Милетића према устанку у Босни и Херцеговини, која је у његовој плодној публицистичкој дјелатности заузимала посебно мјесто. Ослобођење хришћанских народа у Турској и успостављање њихових самосталних, националних држава, Милетић је сматрао кључним српским националним интересом. Стога је топло поздравео устанак Срба у Босни и Херцеговини 1875. и био један од највећих заговорника уласка Србије и Црне Горе у рат против Турске. Попут М. Политда-Десанчића и Милетић је Србији намијенио улогу Пијемонта, носиоца српског уједињења. Ни послје закључења Берлинског конгреса, Босна и Херцеговина није

Новинска читуља као извор за проучавање живота православног свештенства – примјер часописа „Источник“, у: Гласник Удружења архивских радника Републике Српске, год. V, бр. 5, Бања Лука 2013, 199–206.

- *У овом раду аутор се бави проучавањем историјске улоге православног свештенства у Босни и Херцеговини у XIX вијеку која је повезана са низом тешкоћа. Физичко страдање српског народа у Босни и Херцеговини током Другог свјетског рата пратило је затирање његове духовности и културе. На простору Босне и Херцеговине уништено је више десетина манастирских и парохијских библиотека и архива, чиме је трајно изгубљена огромна архивска грађа неопходна за упознавање овог друштвеног сталежа. Зато се сваки истраживач поменутог питања, између осталог, мора ослонити и на сачувану црквену периодику, посебно читуље објављиване у штампи поводом смрти појединих свештеника. Читуље из часописа Источник (1887–1911) садрже у себи низ значајних информација уз помоћ којих се дјелимично може реконструисати живот православног свештенства у Босни и Херцеговини крајем 19. и почетком 20. вијека.* (6 бодова)

Прогон православног свештенства Босанске Крајине у Првом свјетском рату, у: Српске студије, год. IV, бр. 4, Београд 2013, 303–320.

- *У раздобљу од 1914. до 1918. српска црква са свештенством у Босни и Херцеговини је по цијену великих људских и материјалних жртава слиједила национални идеал ослобођења и уједињења српства. Због традиционално великог угледа који су уживали у народу свештенички сталеж је током рата био изложен низу репресалија. Аустроугарска управа је током Првог свјетског рата у Босни и Херцеговини организовала низ велеиздајничких судских процеса, у чијој се основи налазила намјера власти да уништи све српске националне организације и њихове истакнуте представнике. Православна црква и њено свештенство су третирани као основа противдржавне пропаганде у Босни, Херцеговини и Далмацији. Број свештеника који су се током рата нашли на оптуженичком клупама, у интернацији или логорима, илуструје значај и улогу српске цркве у том раздобљу. У раду је приказано страдање православног свештенства на простору Босанске Крајине, гдје су уз источну Херцеговину, злочини над свештенством били најтежи, и најжалост, још увијек недовољно историографски обрађени.* (6 бодова)

Православно свештенство Босанске Крајине у устанку 1875–1878. године, у: Зборник за историју БиХ, год. VII, бр. 7, Београд 2013, 239–255.

- *У овом раду аутор говори о улози православног свештенства Босанске Крајине у устанку 1875-1878. Године. Православна црква у Босни и Херцеговини добила је значај са обновом Пећке патријаршије и уласком у њен састав, када почиње нова епоха у историји српског народа и његове цркве. Све до краја турске власти,*

православно свештенство у структури махом сеоског становништва, са ријетким српским занатлијама и трговцима, било је на челу многих друштвених покрета тог доба. Црква и свештенство окупуљали су око себе народ, физички га штитили, али и духовно уздизали. Православна црква је од почетка српских ослободилачких покрета у XIX вијеку била снажно укључена у ту борбу. Босански устанак 1875-1878. није први народни покрет у XIX вијеку у којем православни свештеници имају улогу вођа и инспиратора. Почевши од буне Јована Јанчића, преко поп Јовичиног покрета из 1834. и немира из половине XIX вијека, православно свештенство се уобичајено налазило у првим устаначким редовима, било као идејне вође или само прости учесници покрета. Парохијско свештенство је посебно важну историјску улогу одиграло у Херцеговини и Босанској Крајини у раздобљу од 1875. до 1878. године.

(6 бодова)

Два писма генерала Стјепана Саркотића, у: Гласник Удружења архивских радника Републике Српске, год. VI, бр. 6, Бања Лука 2014, 417—422.

- У збирци *Вариа Хисторијског архива Сарајево (некадашњи Архив града Сарајева)* налазе се два писма генерала Стјепана Саркотића упућена почетком 1918. године адвокату Владимиру Андрићу по питању политичких осуђеника у Босни и Херцеговини. Прецизније, ради се о одговорима генерала Саркотића адвокату Андрићу поводом његових жалби у вези статуса и живота више политичких затвореника који су током Првог свјетског рата издржавали затворске казне у неким од босанско-херцеговачких робијашница. Иако у поменутој збирци нисмо пронашли оригиналне Андрићеве жалбе које су упућене земаљском поглавару за Босну и Херцеговину, из Саркотићевих одговора се јасно разазнају Андрићеве жеље и намјере. Андрић је током рата, уз Данила Димовића, био један од најпознатијих бранилаца ангажованих у тзв. велеиздајничким процесима које су аустроугарске власти организовале против више стотина српских политичких, културних и уопште јавних радника. Писма су сачувана у препису и у самом тексту нису вршене никакве корекције, осим уношења неколицине напомена. Оба писма су написана латиничним писмом.

(6 бодова)

Прилог биографији Марка С. Поповића, православног свештеника и публицисте, у: Видослов, год. XXI, бр. 61, Требиње 2014, 159—163.

- Свештеник, народни учитељ, приповједач и сакупљач народних умотворина Марко С. Поповић један је од најплоднијих српских писаца из Херцеговине с краја XIX и почетка XX вијека. Записујући народне умотворине, пјесме, приповјетке, историјске и путописне цртице, Поповић је настојао својим радом подстаћи културни напредак српског народа који је грцао у дубокој неписмености и материјалној биједи. Његово обимно књижевно дјело, углавном негативно оцјењено од стране ондашње критике, временом је готово сасвим потонуло у заборав.

(6 бодова)

<i>Muhamed Ali-paša, Ljetno putovanje u Bosnu i Hercegovinu, Sarajevo 2008 (приказ књиге), у: Радови, часопис за хуманистичке и друштвене науке, бр. 17, Бања Лука 2013, 215–217.</i>	(1 бод)
<i>Здравка Радуловић, Библиографија часописа „Дабро-босански источник“ (1887–1911), Београд 2010, у: Гласник Удружења архивских радника Републике Српске, год. VI, бр. 6, Бања Лука 2014, 561–562.</i>	(1 бод)
УКУПАН БРОЈ БОДОВА:	63 бода

г) Образовна дјелатност кандидата:

Образовна дјелатност прије последњег избора/реизбора <i>(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) сврстаних по категоријама из члана 21.)</i>	
<ul style="list-style-type: none"> Учесник „Новембарских научних скупова“ у организацији Филозофског факултета у Бањој Луци 2008, 2009, 2010, 2011. године. 	(12 бодова)
Образовна дјелатност послѣ последњег избора/реизбора <i>(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) и број бодова сврстаних по категоријама из члана 21.)</i>	
<ul style="list-style-type: none"> Учесник семинара „Култура сјећања и памћења“ у Бањој Луци 2012. године у организацији УСИ др Милан Васић и Нефеш Хаја из Бање Луке. Учесник међународног научног скупа „Привреда Бање Луке и Босанске Крајине у капиталистичком раздобљу 1878–1941“ одржаног у Бањој Луци априла 2013. године. Учесник „Новембарског научног скупа“ у организацији Филозофског факултета у Бањој Луци 2013. године. Учесник међународног научног скупа „Први свјетски рат – узроци и посљедице“ одржаног у Бањој Луци маја 2014. године. Учесник научног скупа „Босна и Херцеговина у Првом свјетском рату“ одржаног у Гацку септембра 2014. године. 	(3 бода) (3 бода) (3 бода) (3 бода) (3 бода)
УКУПАН БРОЈ БОДОВА:	27 бодова

д) Стручна дјелатност кандидата:

Стручна дјелатност кандидата прије последњег избора/реизбора <i>(Навести све активности сврстаних по категоријама из члана 22.)</i>	
<i>Аустроугарска политика у Босанској Крајини у окупационом раздобљу 1878–1908, у: Гласник удружења архивских радника Републике Српске, година I, бр. 1, Бања Лука, 2009, 261–275.</i>	

- *Одредбама Берлинског конгреса 1878. године Босна и Херцеговина је окупирана од стране Аустроугарске. Босанска Крајина, као гранична, истурена област ка Монархији, у овом периоду је пролазила кроз дубоке друштвено-економске промјене, које су у даљем тексту описане понајвише захваљујући ондашњој српској штампи из Монархије.* (2 бода)

Бањалучка богословија као чинилац културног и политичког буђења Босанске крајине, у: Гласник Српске православне цркве, бр. 12, Београд 2009, 346—350.

- *У овом раду аутор се бави проучавањем Бањалучке бискупије и њеним утицајем на културни и политички развој Босанске Крајине. Оснивање богословије у Бањалуци са пуним правом везује се за долазак Василија Васе Пелагића у овај крајишки град. Богословија је за вријеме свог краткотрајног рада постала велики расадник писмености и кључно мјесто одакле је текло културно просвећивање и буђење православних Крајишника. Нема никакве сумње да је Пелагићева богословија по нивоу образовања и задацима била најугледнија српска школа у Босни и Херцеговини у овом периоду. Двије године послје оснивања богословије, у Бањалуци је отворена и Српска читаоница, прво намијењена Пелагићевим ђацима, а потом и осталом грађанству. За разлику од Пелагићеве школе која у Бањалуци више није обнављала рад, читаоница је послје 1878. наставила свој живот и временом повећала активност и број читалаца.*

(4 бода)

Католичка пропаганда у Босанској Крајини у аустроугарском раздобљу, у: Гласник удружења архивских радника Републике Српске, година II, бр. 2, Бања Лука 2010, 221—229.

- *Католичка пропаганда у Босни и Херцеговини појавила се одмах по окупацији покрајина. Вршена је темељно, систематски и најчешће грубим методама, уз свесрдну помоћ државе окупаторке, са циљем да Католичку цркву што више ојача и уздигне. Њени носиоци били су врхбосански надбискуп Јосип Штадлер и ред исусоваца, којем је и сам припадао. Ударе католичког прозелитизма подносили су сви Срби у БиХ, а посебно је дошла до изражаја у сиромашним мјестима Босанске Крајине, са малим процентом писменог становништва и знатно удаљеним од епископских центара Српске православне цркве. Истовремено су покрајинске власти, како би повећале број католика у земљи, помагале процес колонизације странаца, али и исељавање домаћег елемента из земље.* (2 бода)

Допринос крајишких свештеника антрополошким и етнографским проучавањима Босне и Херцеговине крајем 19. и почетком 20. вијека: у: Зборник радова Бањалучки новембарски сусрети – Квалитет наставног и научног рада и Болоњски процес, Бања Лука 2011, 393-408.

- *Аутор је овај рад посветио изучавању доприноса крајишких свештеника*

антрополошким и етнографским истраживањима на прелазу из 19. у 20. вијек. Прва озбиљнија етнографска проучавања Босне и Херцеговине почела су у другој половини 19. Вијека. Систематски научни рад на овом пољу процвјетао је највише захваљујући напорима Јована Цвијића. Он је временом око себе окупио групу младих свештеника и учитеља који су се, иако неискусни, прихватили обавезе да сачувају од заборава велико фолклорно и етнографско благо земље. У раду је анализиран допринос православних свештеника из Босанске Крајине антрополошким и етнографским проучавањима Босне и Херцеговине. (3 бода)

Стручна дјелатност кандидата (послије последњег избора/реизбора)

(Навести све активности и број бодова сврстаних по категоријама из члана 22.)

Домети аустроугарске просвјетне политике у Босни и Херцеговини 1878—1914, у: Историјске свеске, бр. 5, Андрићград 2014, 6—11.

- *Босна и Херцеговина је током аустроугарске управе прошла кроз дубоке друштвено-економске промјене које су, између осталог, биле видљиве и на пољу школства и просвјете уопште. Аустроугарска власт затекла је у Босни и Херцеговини просвјету на веома ниском степену развоја о чему свједочи податак да је у земљи према првом аустроугарском попису било свега три одсто писмених. Године 1879. било је у покрајинама 56 српско-православних и 54 римокатоличке школе са укупно 5.913 ђака оба пола. Нови школски систем се израђивао у складу са укупном политиком окупационих власти. Поред чисто образовних, државне школе, основне и средње, имале су и снажну васпитну улогу у формирању лојалних и оданих поданика Монархије.* (2 бода)

Прогони Срба у Босни и Херцеговини послје атентата у Сарајеву, у: Историјске свеске, бр. 3, Андрићград 2014, 26—32.

- *У овом раду аутор говори о прогонима Срба у Босни и Херцеговини непосредно након Сарајевског атентата. Годинама уочи почетка Првог свјетског рата у Аустроугарској је добро изрежираном пропагандом створена таква представа да главна опасност за опстанак Монархије долази од стране Србије и српског народа уопште, па је у том смислу израђен низ војно-политичких мјера са циљем да се опасност са те стране отклони, а српски народ физички и духовно осакати како више не би представљао пријетњу интересима службеног Беча. Сарајевски атентат био је добродошао повод за отворен и бруталан обрачун са Србима, њиховим политичким, културним организацијама, а посебно православном црквом и свештенством у Босни и Херцеговини и Хрватској.* (2 бода)

Сјећања српског свештеника Николе Прокопића на страдања под аустроугарском управом, у: Историјске свеске, бр. 7, Андрићград 2014.

- *У Збирци Варија Архива Србије у Београду, заведено под бројем V-3635 налази се потресно свједочанство крајишког пароха Николе Прокопића о страдањима кроз*

<p><i>која је прошао уочи и током Првог свјетског рата. Прокотићево писмо је из села Бистрица код Бање Луке упућено 5. јануара 1919. године Српско православној Епархијском црквеном суду у Бањој Луци. Прокотићев извјештај није тек пуко свједочанство о страдању појединца у ратном вихору, већ огледало једног мрачног времена у коме су Српска православна црква и свеиштенство прошли кроз неизмјерна страдања, прогоне и понижења.</i></p>	(2 бода)
УКУПАН БРОЈ БОДОВА:	17 бодова

Други кандидат

а) Основни биографски подаци :

Име (име оба родитеља) и презиме:	Бошко (Милан и Споменка) Бранковић
Датум и мјесто рођења:	10. март 1984, Бихаћ
Установе у којима је био запослен:	„МБ Развој“ Петровац; Филозофски факултет у Бањој Луци
Радна мјеста:	Административни радник; библиотекар; стручни сарадник за организацију практичне наставе
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	Друштво библиотекара Републике Српске.

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	Филозофски факултет у Бањој Луци
Звање:	Професор историје
Мјесто и година завршетка:	Бања Лука, 2009.
Просјечна оцјена из цијелог студија:	8, 27
Постдипломске студије:	
Назив институције:	Филозофски факултет у Бањој Луци
Звање:	Магистар историјских наука
Мјесто и година завршетка:	Бања Лука, 2011.
Наслов завршног рада:	Петровац од 1700. до 1918. године
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Национална историја
Просјечна оцјена:	7, 63
Докторске студије/докторат:	
Назив институције:	Филозофски факултет у Бањој Луци
Мјесто и година одбране докторске дисертација:	Бања Лука, 2014.
Назив докторске дисертације:	Спољни аспект покрета за вјерску аутономију у Босни и Херцеговини од 1896. до 1905. године
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Национална историја

Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	Није биран
--	------------

в) Научна/умјетничка дјелатност кандидата

Радови прије посљедњег избора/реизбора

(Навести све радове сврстане по категоријама из члана 19. или члана 20.)

Кандидат др Бошко Бранковић раније није биран.

Радови послје последњег избора/реизбора

(Навести све радове, дати њихов кратак приказ и број бодава сврстаних по категоријама из члана 19. или члана 20.)

Школство у Петровцу за вријеме турске власти од 1700. до 1878. године, Зборник радова са Научног скупа Филозофског факултета у Бањој Луци, Бања Лука 2011, 429-439.

- *За вријеме османске власти у БиХ муслиманска дјеца су у данашњем Босанском Петровцу школу похађала у џамијама и мектебима. У школским програмима главно мјесто заузимало је учење Курана, док су основе писмености учене из арапских књига. Број муслиманских ученика у овим школама кретао се од 1.573 у 1867. години до 346 у 1877. години. Код петровачких Срба први облици свјетовне писмености биле су тзв. чобанске школе, а први познати самоуки ђак у Босанском Петровцу био је Симеун Мирковић из Колунића, рођен 1841. године. Средином 19. вијека у Петровцу је радила и школа за описмењавање свештеника, док је прва српска школа отворена између 1835. и 1840. године. Српске школе у Колунићу и Буковачи отворене су 1871. године. Почетком устанка 1875. године, Турци су запалили српску школу у Петровцу, док су околне сеоске школе затворили. До краја устанка 1878. године дјеца петровачких Срба који су били избјегли у Далмацију и Лику образовала су се у школама Мис Ирби, које су биле подигнуте намјенски за избјеглу дјецу из Босанске Крајине. (3 бода)*

Српско просвјетно и културно друштво „Просвјета“ у Босанском Петровцу од 1931. до 1941. године, Гласник Удружења архивских радника Републике Српске 3, Бања Лука 2011, 223-236.

- *Српско просвјетно и културно друштво „Просвјета“ у Босанском Петровцу од 1931. до 1941. године константно је пропадало. Од 66 чланова 1931. године дошло се до свега седам – 1940. године. Дани успјеха и позитивног пословања могу се приписати времену предсједника мјесног одбора проте Никодима Новаковића и кратко повјереника Миле Прље, Славке Челар и Симе Ђурђевића. Највећи губитак, због лошег рада „Просвјете“ имали су ђаци из Босанског Петровца, који су тражили стипендије и који су због нерада Одбора, или повјереништва, били одбијани од стране Главног одбора „Просвјете“ у Сарајеву. На крају, треба додати да су главне активности, прво мјесног одбора, а касније и повјереништва „Просвјете“, биле усмјерене на прикупљање чланарина, организовање светосавских забава и продају календара, значки и маркица друштва. (6 бодова)*

Свештеник Миле Кеџман (1858–1895), Гласник – Службени лист СПЦ 12,

Београд, децембар 2011, 483-484.

- *Парох Миле Кеџман (1858–1895) има значај за историју, како села која данас припадају парохији смољанско-бравској, тако и за историју Епархије бихаћко-петровачке. Тај значај огледа се у томе јер је за вријеме његове службе у овој парохији изграђена прва дрвена црква. Он је свештеник који је забиљежио податке за црквене шематизме за 1882, 1883. и 1884–1886. годину за села Смољана, Крња Јела, Капљув, Јањила и Бравски Ваганац, а знамо колики је значај шематизма за 1884–1886. годину јер су у њему пописана, поред броја парохијана и кућа, презимена и крсне славе.* (6 бодова)

Нелегално постављање оgrade око црквеног гробља у селу Јањила код Босанског Петровца 1985. године, Гласник Удружења архивских радника Републике Српске 4, Бања Лука 2012, 331-337.

- *Јак утицај Комунистичке партије после Другог свјетског рата у Босанском Петровцу, за резултат је имао прихватање комунистичке идеологије од стране већег броја становника, који је довео до стварања великих проблема Српској православној цркви у овом мјесту. Један такав случај приказан је у овом тексту. На основу објављених писама можемо закључити да је Српска православна црква била у незавидном положају када су у питању били петровачки комунисти. Ово најбоље осликава примјер Општинске комисије која је у овом случају само упозорила узурпаторе црквене имовине, савјетујући свештеника да се обрати суду.* (6 бодова)

Црква Светог пророка Илије у Смољани (монографија), Бања Лука – Босански Петровац, 2012.

- *Настанак, развој и дјеловање Српске православне цркве, на просторима које је у прошлости насељавао српски народ, спадају међу најзначајније сегменте српске националне историје. Улога храма, као духовног средишта одређене заједнице, у различитим временским раздобљима, има велики значај. Проучавање прошлости православних храмова представља допринос познавању локалне, али и шире друштвене историје. По православном учењу, црква, храм или богомоља јесте Божија кућа на земљи, у којој се обављају свете тајне и вјерски обреди, чија је главна сврха: поштовање и прослављање Бога и његових светих. Предмет овог истраживања је црква Светог пророка Илије у Смољани, која је подигнута 1911/12. године. Тема испитивања јесу подаци и чињенице које указују на постојање старије цркве, брвнаре у парохији Смољана, саграђене 1887. године. Поред парохијалне цркве, Светог пророка Илије у Смољани, у раду ће бити ријечи и о подручним парохијским храмовима: храму Светог пророка Илије у Бравску и Покрова Пресвете Богородице у Јањилима, као и траговима старијих цркава у овим селима – посебно у Јањилима. Данас парохију смољанско-бравску чине села: Смољана, Крња Јела, Капљув, Јањила, Бравски Ваганац, Бравско, Јасеновац, Бунара и Подсрнетица, док у прошлости није било тако. Ове границе парохије, одлуком епископа бихаћко-петровачког Хризостома формиране су 2002. године, због новонасталих прилика, а као посљедица етничког чишћења у току грађанског рата у Босни и Херцеговини (1992–1995), и с циљем да се што боље задовоље потребе вјерника. Храм Светог пророка Илије у Смољани има дугу и*

тешку прошлост, пуну патње, страдања и борбе. Судбину храма дјели свеиштенство и народ, почевши од турског зулума, преко аустроугарског јарма, Првог свјетског рата, сиромаштва у току власти Краљевине СХС и Краљевине Југославије, Другог свјетског рата, мрачног доба комунистичке диктатуре, до муслиманске агресије у току грађанског рата у Босни и Херцеговини 1992–1995. године. Много тежу судбину имали су храмови у Јањилима и Бравску, јер су они, за разлику од храма у Смољани, два пута рушени: у току Другог свјетског рата и у току грађанског рат 1992–1995. године. Храм у Јањилима није обнављан послје Другог свјетског рата. Овдје не треба заборавити рећи да је храм у Бравску најмлађи и да је изграђен за вријеме Краљевине Југославије, док је храм у Јањилима изграђен 1907. године. Као што и наслов књиге каже, у њој ће акценат бити на проучавању прошлости храма Светог пророка Илије у Смољани, док ће остала два храма бити спорадично обрађена. Прворазредних извора о смољанској цркви нема много. У вријеме њене градње власт у Босни и Херцеговини била је у рукама Аустроугарске монархије. Сви писани трагови везани за ову цркву из тог периода сачувани су захваљујући текстовима објављеним у листу „Српска ријеч“ и „Босанско-херцеговачки изворник“. Каснији период био би много богатији да усташе системски нису уништавале документацију Српске православне цркве, те је она била готово у потпуности физички уништена у Босни и Херцеговини. Тамо гдје су усташе стале, наставиле су комунистичке власти, одузимајући, уништавајући и преправљајући црквену архиву, посебно домовнике, књиге крштених, рођених и умрлих. Наравно, данак је узео и грађански рат 1992–1995. године и агресија муслиманско-хрватских војних и паравојних формација 1995. године, у којој се комплетна територија Епархије бихаћко-петровачке нашла под непријатељском чизмом. Руководећи се доступним изворима и резултатима досадашњих истраживања о прошлости цркве Светог пророка Илије у Смољани намјеравао сам да објасним најбитније чињенице из њене прошлости. Свеиштеницима који су служили у овом храму, и њиховим дјелатностима, посветио сам посебан поднаслов. Сазнања о њима и њиховом дјеловању нису подједнака, јер иза неких нису остали никакви записи, осим трага да су службовали на простору парохије, док је иза неких остало довољно извора који нам омогућавају да сагледамо комплетну слику, не само њихове службе у овој цркви већ уопште њиховог живота.

(10 бодова)

Политички рад свеиштеника Душана Новаковића 1936–1938. године, Радови Филозофског факултета 18, Бања Лука 2013, 175-185.

- Душан Новаковић рођен је 1889. године у свеиштеничкој породици у Босанском Петровцу. Обављајући дужност свеиштеника, прво као капелан и помоћник оцу у Босанском Петровцу, а затим и као самосталан парох у парохији Смољана, увидио је неимаштину и тешко стање народа, како је он имао обичај да каже „пасивних крајева“. У другој половини тридесетих година XX вијека активно се укључује у политику и 1936. године постаје бански вијећник Врбаске бановине. Од тада његова политичка каријера напредује што му је донијело низ функција у периоду 1936–1938. године, како у Југословенској радикалној заједници тако у Врбаској бановини, а крајем 1938. године избор у Народну скупштину Краљевине Југославије. По успостави усташког режима у Босанском Петровцу са породицом је избјегао у Београд, гдје је остао до смрти 1966. године.

(6 бодова)

Представка Епархијског управног и просвјетног савјета Епархије бањалучко-бихаћке за оснивање Епархије бихаћке, упућена Земаљској влади у Сарајеву 1913. године, Гласник Удружења архивских радника Републике Српске 6, Бања Лука 2014, 389-393.

- *Колико су аустроугарске власти биле против оснивања Епархије бихаћке и колико су ово питање „гурале” у страну свједочи преставка црквеног суда и ширег епархијског управног и просвјетног савјета Епархије бањолучко-бихаћке, упућена Земаљској влади у Сарајево 1913. године, у којој је на крају закључено да: „епархијски црквени суд и епархијски просвјетни савјет нада се поуздано, да ће овом преставком покренути и побудити како високу земаљску владу тако и остале мјеродавне факторе, да потраже и нађу што бржи пут и начин за овога горућег питања, и да тиме овамошњем српско-православном народу благонаклоно на сусрет изађе“.* (6 бодова)

Ванвременско значење Миланског едикта: Српска православна епархија бихаћко-петровачка као примјер толеранције и помирења, Гласник Удружења архивских радника Републике Српске 6, Бања Лука 2014, 347-354.

- *Данас, више него икад, је потребно поштовати начела религијске толеранције, коју Милански едикт промовише. Сама чињеница да је у то вријеме објелодањен један такав документ свједочи колико су његови објављивачи били испред свог времена и колико су допринијели развоју религијске толеранције, не само у свом времену већ и у будућем, нашем, али и неком у далекој будућности. Епархија бихаћко-петровачка је примјер помирења и толеранције у дејтонској Босни и Херцеговини, примјер који показује колико је српски народ толерантан и колико је спреман да опрашта. На примјеру ове епархије најбоље се види како патриотизам може благотворно да прошири човјеку духовни хоризонт, да му покаже да постоји врх са којег се човјеку може открити опште човјечанско братство, братство свих људи пред лицем Бога, да религија није опијум широких маса који се користи у политичке сврхе прилагођена времену и простору већ да је она највећа снага човјековог живота која га учи да опрашта и да вјерује, вјерује у добру вољу и поштовање међу људима, без обзира којој религијској групи припадали.* (6 бодова)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА:

49 бодова

г) Образовна дјелатност кандидата:

Образовна дјелатност прије последњег избора/реизбора

(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) сврстаних по категоријама из члана 21.)

Кандидат др Бошко Бранковић није раније биран.

Образовна дјелатност после последњег избора/реизбора

(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) и број бодова сврстаних по категоријама из члана 21.)

- Учесник Стручног скуп Друштва библиотекара Републике Српске одржан у Требињу 2011. године. (3 бода)
- Учесник „Новембарских научних скупова“ у организацији Филозофског

факултета у Бањој Луци 2011, 2012, 2013. године. (9 бодова)
<ul style="list-style-type: none"> Учесник Међународног научног скупа Архива Републике Српске: Привреда Бањалуке и Босанске Крајине у капиталистичком настајању и развоју 1878-1941, Бања Лука 2013. (3 бода)
УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 15 бодова

д) Стручна дјелатност кандидата:

Стручна дјелатност кандидата прије последњег избора/реизбора (Навести све активности сврстаних по категоријама из члана 22.)
Кандидат др Бошко Бранковић претходно није биран.
Стручна дјелатност кандидата (послије последњег избора/реизбора) (Навести све активности и број бодова сврстаних по категоријама из члана 22.)
<p><i>Становништво села Крња Јела од 1700. до 1911. године, Гласник Удружења музејских радника Републике Српске, Бања Лука 2010, 105-111.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> <i>Село Крња Јела, удаљено 8 км од Босанског Петровца, основали су православни досељеници у другој половини 18. вијека. Први досељеници били су Родићи (данашњи Бранковићи) и Мрђе око 1775. године. Доступни извори свједоче о постојању десет презимена, у посматраном раздобљу. Број становника од 1879. до 1911. године константно је растао, што потврђују аустроугарски пописи и црквени шематизми. Становништво се бавило земљорадњом и сточарством. Путна мрежа скоро да није ни постојала. Школе није било, а изградња цркве започета је 1907. године заједно са становницима села Смољана и Капљух у сједишту парохије, Смољани. (2 бода)</i> <p><i>Православно становништво у петровачком протопрезвитерату према црквеним шематизмима за 1882, 1883, 1884–1886. и 1901. годину (статистички подаци), Радови Филозофског факултета 13, Бања Лука 2010, 129-147.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> <i>Број становника и парохија петровачког протопрезвитерата, према подацима обрађеним у шематизмима за 1882, 1883, 1884–1886. и 1901. годину, стално се мијењао. У раздобљу од 1882. до 1901. године број становника у петровачком протопрезвитерату кретао се овако: 1882: 14.748, 1883: 16.974, 1884–1886: 9.066 и 1901: 25.978. Број парохија 1901. године износио је 11, док је 1882, односно 1883. године био 15, а 1884–1886. године 8. Разлог зашто је према шематизму за 1884–1886. годину, у односу на остале шематизме, најмањи број становника и парохија налазимо у чињеници да је дошло до подјеле петровачког протопрезвитерата на два, петровачки и уначки. Чињеница је да је број становника константно растао, ако изузмемо 1884–1886. годину због одузимања седам парохија, ради стварања новог протопрезвитерата. Међутим, ако упоредимо само број из 1884–1886. са бројем становника из истоимених парохија у 1882. односно 1883. години видимо да је у односу на 1882. већи за 680, док је за 274 становника мањи, него у 1883. години. Истоимене парохије 1901. године имају 5.296 становника више него 1884–1886. године. Шематизам из 1884–1886. године, поред свих осталих података, доноси и попис по парохијама крсних слава и презимена која их славе. Аустроугарски попис из 1885. године показује омјер православног, муслиманског, римокатоличког и јеврејског становништва на</i>

територији сеоске општине Петровац, која се поклапа са територијом петровачког протопрезвитерата из 1884–1886. године, којим се потврђује апсолутна већина православног народа на тој територији у том периоду.

(2 бода)

Црква Светог пророка Илије у Смољани, Гласник – Службени лист СПЦ 3, Београд, март 2011, 97-99.

- *Црква Светог пророка Илије подигнута је 1912. године. Крај Првог и Другог свјетског рата дочекала је без оштећења, али исту судбину није имала у току грађанског рата у БиХ (1992–1995) када је уништена од стране војника 5. корпуса Армије Републике БиХ. Обновљена је залагањем Одбора за обнову, на челу са Илом Драгишићем (1963–2010), 2001. године и освештана 02. августа исте године благословом Епископа бихаћко-петровачког Хризостома и Митрополита дабро-босанског Николаја.*

(2 бода)

Библиографија часописа „Стари српски архив“ од 1-8 (2002-2008), (текућа библиографија) Гласник Удружења архивских радника Републике Српске 3, Бања Лука 2011, 485-494.

(1 бод)

Историјска наука у служби политике на примјеру тумачења догађаја у Сребреници јула 1995. године, Зборник радова са Научног скупа Филозофског факултета, Бања Лука 2012, 595-602.

- *Феномен Сребренице није јединствен случај у бошњачким научним круговима, који се користи да би се Срби приказали као геноцидан народ, Република Српска као творевина која је настала као посљедица геноцида, те се Србија окривила за рат приликом распада СФРЈ. Наравно, овдје се заобилази дефиниција геноцида, пресуде појединцима третирају се као пресуде једном народ – српском. И што је најважније, не узимају се у обзир сви доступни историјски извори, већ се користе само они који су у служби постављања теорије о геноцидности, они који иду у прилог Бошњацима, а и они се користе без озбиљне научне критике и раздвајања небитног од битног. Тако, седамнаест година послје дешавања у Сребреници, разних спискова жртава који круже и са којима се манипулише често се сусрећемо са неистинама у њима. На крају се само можемо запитати: Куда иде историјска наука?*

(3 бода)

Први шематизам Епархије бихаћко-петровачке 2010, Епархија бихаћко-петровачка, Босански Петровац 2011, стр 452, (приказ), Гласник Удружења архивских радника Републике Српске 4, Бања Лука 2012, 453-454.

(1 бод)

„Сарајевски лист“ о одласку барона Апела и доласку барона Алборија на чело окупационе управе у Босни и Херцеговини 1903. године, Гласник Удружења архивских радника Републике Српске 5, Бања Лука 2013, 207-211.

- *„Сарајевски лист“ је у опширним текстовима пренио вијести везане за церемоније одржане у част одласка (пензионисања) барона Апела са мјеста шефа Земаљске владе за Босну и Херцеговину и доласка новог шефа барона*

<p><i>Алборија. Вјерно су пренијети говори званичника окупационе власти приликом ових церемонија, али и домаћих градских представника на представљању барона Алборија у Сарајеву.</i></p> <p>Библиографија часописа „Грађа о прошлости Босне“ 1-5 (2008-2012), (текућа библиографија), Гласник Удружења архивских радника Републике Српске 5, Бања Лука 2013, 587-591.</p>	<p>(2 бода)</p> <p>(1 бод)</p>
УКУПАН БРОЈ БОДОВА:	14 бодова

Трећи кандидат

а) Основни биографски подаци :

Име (име оба родитеља) и презиме:	Слободан (Јован и Тода) Илић
Датум и мјесто рођења:	28. април 1961; Сарајево, Центар
Установе у којима је био запослен:	<ul style="list-style-type: none"> -Савезни секретаријат за народну одбрану, Триполи, Либија (1985-1986) -Универзитет у Сарајеву, асистент на студију оријенталистике (1988-1992) -Bilkent University, Анкара, Турска, предавач (1996-2000) и доцент на одсеку за историју (2000-2003) -Eastern Mediterranean University, доцент (2003-2005) и ванредни професор (2005-2012) -Near East University, Никозија, Сјеверни Кипар, ванредни професор на теолошком факултету (2012-2013) и на одсеку за историју (од 2013. до данас)
Радна мјеста:	Преводаца за арапски језик, асистент приправник, доцент, ванредни професор
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	<ul style="list-style-type: none"> -Члан Извршног комитета IAOSDH (International Association of Ottoman Social and Economic History) -Потпредсједник CIEPO (International of Ottoman and Pre-Ottoman Studies) -Члан Deutsche Morgenländische Gesellschaft -Члан Royal Asiatic Society of Great Britain and Northern Ireland -Члан Middle East Studies Association -Члан American Historical Association

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	Универзитет у Сарајеву. Студије оријенталистике

	(туркологија/иранистика и арабистика/туркологија)
Звање:	Није приложио дилому
Мјесто и година завршетка:	Сарајево, 1986. (туркологија/иранистика), и Сарајево, 1987. (арабистика/туркологија)
Просјечна оцјена из цијелог студија:	Није приложио податак
Постдипломске студије:	
Назив институције:	Универзитет у Београду
Звање:	Магистар
Мјесто и година завршетка:	Београд, 1992.
Наслов завршног рада:	Није приложио диплому
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Оријенталистика, Османске студије
Просјечна оцјена:	Није приложио податак
Докторске студије/докторат:	
Назив институције:	Otto-Friedrich-Universität Bamberg, Њемачка
Мјесто и година одбране докторске дисертација:	Бамберг, Њемачка, 1996.
Назив докторске дисертације:	<i>Hüseyin Lamekani: Ein osmanischer Dichter und Mystiker und sein literarisches Werk</i>
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Филозофија
Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	-Универзитет у Сарајеву, асистент приправник, 1988. -Bilkent University, Анкара, Турска, предавач, 1996. -Bilkent University, Анкара, Турска, доцент на одсјеку за историју, 2000. - Eastern Mediterranean University, доцент, 2003. -Eastern Mediterranean University, ванредни професор, 2005. - Near East University, Никозија, Сјеверни Кипар, ванредни професор, 2012.

III. ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

На основу приложене документације и проведеног вредновања и бодовања кандидата, Комисија је констатовала да од три пријављена кандидата, њих двојица испуњавају услове који су предвиђени

Законом о високом образовању и Правилником о поступку и условима избора наставника и сарадника, док један не испуњава предвиђене услове.

Ранг листа кандидата на основу сакупљених бодова из научне, образовне и стручне дјелатности:

1. Боривоје Милошевић, 107 бодова
2. Бошко Бранковић, 78 бодова

Кандидат проф. др Слободан Илић није испунио опште услове Конкурса. Није доставио: увјерење о радној способности и увјерење да се против њега не води кривични поступак. Такође, поменути кандидат није доставио потребну документацију која би Комисији омогућила вредновање његове научне, стручне и образовне дјелатности. Стога **Комисија, сходно затјевима Конкурса, пријаву проф. др Слободана Илића није узела у разматрање због непотпуности.**

Комисија сматра да др Боривоје Милошевић и др Бошко Бранковић испуњавају услове прописане Законом о високом образовању Републике Српске (Службени гласник Републике Српске, 73/10), Статутом Универзитета у Бањој Луци и Правилником о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Бањој Луци за избор у звање доцента за ужу научну област Национална историја.

Комисија је имала у виду да кандидати др Боривоје Милошевић и др Бошко Бранковић имају довољан број објављених научних радова из уже научне области Националне историје. О томе свједочи чињеница да кандидат др Боривоје Милошевић има 107 бодова, док др Бошко Бранковић има 78 бодова.

На основу наведених чињеница, Комисија са задовољством предлаже Наставно-научном вијећу Филозофског факултета у Бањој Луци и Сенату Универзитета у Бањој Луци да др Боривоје Милошевић и др Бошко Бранковић буду изабрани у звање доцента за ужу научну област Национална историја.

У Бањој Луци, 01.10.2014.године

Потпис чланова комисије

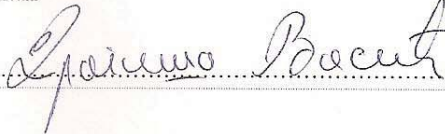
1. Др Аранђел Смиљанић, доцент
Филозофског факултета у Бањој Луци,
ужа научна област Национална историја,
предсједник

.....

2. Др Радивој Радић, редовни професор
за ужу научну област Општа историја,
Филозофски факултет у Београду, члан

.....

3. Др Драгиша Васић, доцент за ужу
научну област Национална историја,
Филозофски факултет у Бањој Луци,
члан

.....

IV. ИЗДВОЈЕНО ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

(Образложење члан(ов)а Комисије о разлозима издвајања закључног мишљења.)

У Бањој Луци, дд.мм.20гг.године

Потпис чланова комисије са издвојеним
закључним мишљењем

1. _____
2. _____